

Μας ήλθαν τὰ Χριστούγεννα τὰ τρις εὐλογημένα,
 τώρα πηγαίνει ὅτῃ Βουλή κάθε παπάς και δάκος,
 κι ἔπεισαν τριαντάφυλλα στὸ χῶμα μαρμαριμένα
 σὸν ἔδωσε παραίτητα κι ὁ Τριανταφυλλάκος,
 ἀνὴρ τὰ μάλα συμπαθὴς, καινεδουλευτικός,
 σὸν ζάχαρη γλυκός.

Κι ὁ μονοκόμματος Ἀρκάς
 μάς φεύγει, συμπολίται,
 και τρέχει κόμοις σὸν δορὰς
 και κρίσις ἀπειλεῖται.

Κι ὁ Τριανταφυλλάκος πάει και τούτος τώρα
 κι ἄντιο Ἀσωνόρα.
 Καινούριο κάτσο πάλι μέσα σὸ τόσο σάλο
 και ὅτῶν Θανάση δίνουν Γουοργιλίαι κι ἄλλο.

Δὲν τούφθαναν ἡ ζάλαις
 τῶν Οἰκονομικῶν,
 μά τοῦ φορτόνου κι ἄλλαις
 τῶν Ἐσωτερικῶν.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, σκιάζεται κάθε στάνη,
 κι ὁ Κυριακούλης, βρε παιδιά, δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.
 Κράζει τοὺς μάγους κι ἐρωτᾷ τί διαβολοὺ θὰ γίνη
 οἱ αὐτὴν τὴν σοροκάδα.
 κι ἂν πρέπει μονοκόμματος εἰς τὴν Ἀρχὴ νὰ μείνη
 και δίχως τὸν Ἀρκάδα.

Κι οἱ μάγοι τοῦπαν φρόνιμα: σκέψου γι' αὐτὸ σωφρόνος,
 και δίχως τὸν Ἀρκάδα σου ἔμπορεῖς νὰ μείνης μόνος.
 Σήμεραν ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ τομπάρη,
 σκέψου και τὸν συμπέθερο πόση χαρὰ θὰ πάρη.
 Κι εἶπαν αὐτοί: Ἀυτὴθῆκα γιὰ τὸν παραίτημένο,
 ἕμισ ἀφοῦ τὸ θέλετε κι ἔγω δὲν ἐπιμένω.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, χιλιάς φορὰς σπολλάτη,
 κι ὁ Κυριακούλης γρηγόρος ἔπιγες στὸ Παλάτι,
 και τότε με τὸν Βασιλῆα κι ἀνέθη και κατέθη,
 κι ἀκούστηκε κι ὁ Σύνδεσμος ὅτι δὲν χωρεῖται.

Φεύγουν οἱ μάγοι τρέχοντες και βλέπουν τὸν ἀστέρα,
 τὸν Θεοτόκη βροσκουσε, τοῦ λένε: καλησπέρα.
 Ἐβόστα στὰς ἀγκάλας του τὸ τέλοχος τοῦ Θανάση
 κι ὄλο και τὸ ξεφύλλιξε γιὰ νὰ μὴν τὸ διαβάση.

Βροσκουν και τὸν συμπέθερο, ποῦχῆ ὅτῃ χελὴ μέλι,
 και λὲν ὅτὸς δὸς τοὺς ἀρχηγούς πὸς κάποιος παραγγέλλει
 νὰ λειψοῦνε κι ἡ μὲμολαῖς κι ἡ ρητορείαις εἰλας
 γιὰτὶ μάς ἔρχονται γιορταῖς και Χριστούγεννιων σκέλαις.

Κι ὁ εἶδος τῶν ἀπήνησαν: χωρὶς καμμιὰ φοβέρα
 ὅτι μάς πῆς θὰ κάνουμε κι ἡμεῖς καλὴ πατέρα.
 Τὸν Θεοτόκη χαιρετοῦν, μά και τὸν χριστομῆλλη,
 και ξεκινῶν και ξαναπῆν εἰς τὸ Μαυροχμέλλη.

Δέξου, τοῦ λέν, χαιρετισμούς, δέξου κι εὐχαριστήσις,
 κι ἂν θέλῃς νὰ γενῆ δουλειὰ
 χωρὶς ν' ἀκούεται μιλιέ.

ἔλα τὰ νομοσχέδια τὰ περιττὰ νὰ οὐσίγη.
 Στ' ἀσροπλάνο βάλτε τα τοῦ Εὐάγου τοῦ Βαρόνου,
 γιὰτὶ δὲν θὰ τελειώσουμε με τούτα και τοῦ χρόνου.

Κι ὁ Κυριακούλης πρόσταξε μὴ: ἔνα κἄν ν' ἀφήσουν
 μπόκο νομοσχέδια, και μόνο νὰ ψηφίσουν
 τὰ πλέον χρησιμώτερα, τὰ πλέον ἀπαραίτητα,
 και ὅτῶν Βαρόνο Δε-Κατέρς νὰ δώσουν τὰ μελέτητα.

Χιλιάδες νομοσχέδια σφάζουν οὐ μὴν ἡμέρα,
 ὀρθῶς ὄξῃς και κοπετὸς ἡκούσθη πέρα πέρα
 καθὼς κι ἔκεινον τῆς Ραμά... Λοκρὸς τὰ τέκνα κλαίει,
 και γὰρ ἔχοντο σπουδαῖ και μύχθαι φρικαλέο.

Τέτοια συνέδησαν πολλὰ,
 κι ἔπταξε κι ἔγω ἦψηλά,
 και τοὺς Ρωμηούς ἐκθάλαρα,
 ποδοπαῖαν τὸ κεφάλι των
 και κόμοις μὲ ὅτῃ χέλι των
 χάλωσαν γιὰ τὰ Χάλαρα.

Ἐπταξε ἦψηλά ἦψηλά μέσα σ' ἀσροπλάνο,
 κι ἔκει ποῦ σὸν κορόμηλο κηλάρει ἀπὸ πάνω
 τῆς γῆς αὐτῆς τῆς ἀχαρῆς τὸν κόμο τὸν γαλοσο,
 μ' ἔρατε μὲς ὅτῃν Σέρφο κι εἶδα τὸ μεταλλίσο,
 ποῦ χάσκοντες πρὸ ἠθαυροῦ μεγάλου κι ἀποκρῶφου
 μένουν ἐρίφηδες πολλοὶ ὅτῃ κρὰς τῆς Σερφόου.

Ἴδοι λοιπὸν ποῦ κάλαντα σὰς εἶπαμε καινούριη,
 και σήμερα ποῦ πέρασε τὸν κρίσαν ἡ φύρα,
 ξεχάστε τῆς συμφορῆς και κάθε ξαρνιακόσας
 κι ἔνα τραπέτι στροφέστε λαμπρὸ ὅτῃ σπιτικόσας,
 και βάλτε γιὰ φαγητὸ τὸ τέλοχος τοῦ Θανάση,
 κι ἄς προσπαθῆ καθίνας σὰς με τούτο νὰ χορτάση.

Δώστε και καινὸς πτωχοῦ, ποῦ τὸ ψωμὶ στερᾶται,
 ἂν και ποτεῖς πὸς πτωχοὺς ἀδύνατον νὰ βρῆται.
 Δώστε κι ἔμας τὸν κόμο και μάρπόσις μούτζιαις πάλι,
 κι εἶθε διπλάις ὅτῃ μοῦτρα σὰς νὰ μὴν τῆς δώσουν ἄλλοι.

Και καινὸς πτωχοῦ,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λοιπὸν ὁ Σταυροδέπουλος, ἀγῖον παραλήθῃ,
 και ἔκτις ἂν πολλοίς,
 ἐμῆστεσε τὴν κόρη του, τὴν ἑλληνὴ Μαρτίνα,
 ποῦχει και τόσαις ἀρεταῖς, μὲ κι ἄμορρηθῃ και προίκα,
 με τὸ παιδί τοῦ Παπαδόφου, Δημήτρου Σιριανοῦ,
 με τὸν γνωστὸ τὸν Ἀγγελο, νὸ ὡστὸ με νοῦ.
 Κι ἔχρησαν γεννήτορες και συγγενεῖς και φίλοι,
 κι ἀνέμψαν θερμὰς εὐχὰς και τοῦ Ρωμηοῦ τὰ χελίη.

Νέον Ἡμερολόγιον Μικρασιατικὸν
 εἰς ἔξομον ἐκδόθῃσκον Ἑλένης τῆς Σορόνου,
 ποικίλον, περισπούδαστον, και φιλολογικόν,
 κι ἔχόμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ και τοῦ χρόνου.